

ЗМІСТ

Поезії 5

Із збірки «На крилах пісень» (1893)

Contra spem spero! 7

Надія 8

Тиша морська 8

Із збірки «Думи і мрії» (1899)

«Стояла я і слухала весну...» 11

«Хотіла б я піснею стати...» 11

Давня весна 12

«І все-таки до тебе думка лине...» 13

Fiat pax! 13

«Як дитиною, бувало...» 15

Уривки з листа 16

Мрії 18

Із збірки «Відгуки» (1902)

«Ви щасливі, пречистії зорі...» 22

Трагедія 22

Поза збірками

Вишеньки 24

Slavus — sclavus 24

«Твої листи завжди пахнуть зів'ялими трояндами...» 26

«Все, все покинуть, до тебе поинуть...» 27

«Хотіла б я тебе, мов плюц, обняти...» 27

«Уста говорять: "Він навіки згинув!"...» 28

«І ти колись боролась, мов Ізраїль...» 29

Дим 32

Напис в руїні 35

Хвиля 37

Давня казка

Поема 39

Драматичні твори 69

Одержима

Драматична поема 71

Лісова пісня

Драма-фесрія в 3 діях 89

Кассандра

Драматична поема 170

Бояриня

Драматична поема 252

Оргія

Драматична поема 302

ІЗ ЗБІРКИ
«НА КРИЛАХ ПІСЕНЬ» (1893)

Contra spem spero!¹

Гетьте, думи, ви, хмари осінні!
То ж тепера весна золота!
Чи то так у жалю, в голосінні
Проминуть молодії літа?

Ні, я хочу крізь сльози сміятись,
Серед лиха співати пісні,
Без надії таки сподіватись,
Жити хочу! Геть думи сумні!

Я на вбогім сумнім перелозі
Буду сіять барвисті квітки,
Буду сіять квітки на морозі,
Буду лить на них сльози гіркі.

І від сліз тих гарячих розтане
Та кора льодовая, міцна,
Може, квіти зійдуть — і настане
Ще й для мене весела весна.

Я на гору круту крем'яную
Буду камінь важкий підіймать
І, несучи вагу ту страшную,
Буду пісню веселу співать.

В довгу, темную нічку невидну
Не стулю ні на хвильку очей,
Все шукатиму зірку провідну,
Ясну владарку темних ночей.

Так! я буду крізь сльози сміятись,
Серед лиха співати пісні,
Без надії таки сподіватись,
Буду жити! Геть думи сумні!

2 травня 1890

Надія

Ні долі, ні волі у мене нема,
Зосталася тільки надія одна:

Надія вернутись ще раз на Україну,
Поглянути ще раз на рідну країну,

Поглянути ще раз на синій Дніпро, —
Там жити чи вмерти, мені все одно;

Поглянути ще раз на степ, могилки,
Востаннє згадати палкїї гадки...

Ні долі, ні волі у мене нема,
Зосталася тільки надія одна.

Луцьк, 1880

Тиша морська

В час гарячий полудневий
Виглядаю у віконце:
Ясне небо, ясне море,
Ясні хмарки, ясне сонце.

Певно, се країна світла
Та злотистої блакиті,
Певно, тут не чули зроду,
Що бува негода в світі!

Тиша в морі... ледве-ледве
Колихає море хвилі;
Не колишуться од вітру
На човнах вітрила білі.

З тихим плескотом на берег
Рине хвилечка перлиста;
Править хтось малим човенцем,
В'ється стежечка злотиста.

Править хтось малим човенцем,
Стиха весла підіймає,
І здається, що з весельця
Щире золото спадає.

Як би я тепер хотіла
У мале човенце сісти
І далеко на схід сонця
Золотим шляхом поплисти!

Попливла б я на схід сонця,
А від сходу до заходу,
Тим шляхом, що проложило
Ясне сонце через воду.

Не страшні для мене вітри,
Ні підводнії каміння, —
Я про них би й не згадала
В краю вічного проміння.

Євпаторія, 1890, 16 серпня

ІЗ ЗБІРКИ «ДУМИ І МРІЇ» (1899)

Стояла я і слухала весну,
Весна мені багато говорила,
Співала пісню дзвінку, голосну
То знов таємно-тихо шепотіла.
Вона мені співала про любов,
Про молодіші, радіші, надії,
Вона мені переспівала знов
Те, що давно мені співали мрії.

Хотіла б я піснею стати
У сюю хвилину ясну,
Щоб вільно по світі літати,
Щоб вітер розносив луно.
Щоб геть аж під яснії зорі
Полинати співом дзвінким,
Упасти на хвилі прозорі,
Буяти над морем хибким.
Лунали б тоді мої мрії
І щастя мое таємне,
Ясніші, ніж зорі яснії,
Гучніші, ніж море гучне.